

gobarje omenjam zaradi dejstva, da sem bil prvič v tem novem glejevskem gledališkem prostoru in se tudi malo počutil, kot da sem se iztrgal iz časa, saj ima monomuzikal o Drakuli in njegovih umetniških ambicijah v sebi nekaj arhaičnega, posmehljivega in patetičnega. Že (recimo) elizabetinska napoved, da bodo trije deli in da ima prvi prolog in epilog; da je v arhaični maniri tekst dosledno in včasih prav zapleteno riman; da je Drakula avtor, ki zaman išče producenta in skoraj pričakujemo, da ga bo umetniški vodja gledališča prevzijačil in ugonobil, nesmrtnega krvoloka in odpiralca vratov, vse ima strogo strukturo, ki pa se bolj posmehuje stanju na sceni, kot da bi se norčevala iz svoje predloge.

Predvsem je izvedba perfektna. Performerka, pevka in plesalka Ida Hellstein recimo poje z vampirskimi zobmi, strumno recitira verze in jo lahko preverjamo, brez napake odpoje in odigra precej zapletene stavčne strukture in jezikovne arhaizme ter se pri tem moti za stopnjo manj od profesionalcev v gledališčih, ki iz različnih razlogov – dvojezičnega okolja ali erazmovcev kot ciljne publike – prav tako ponujajo nadnapise. Ob tem suvereno prenapenja patos ter ga preliva v humor in smešenje klišejev, do konca napenja in silovito uporablja efekte iz grozljivk, recimo tistih črno-belo nemih iz tridesetih. Če je bilo prej za žanre značilno – spomnimo se recimo Lovričevih ali Štručljevih glejevskih predstav ali nastopov Gledališča Ane Monro v KUD-u France Prešeren –, da so bili izvedbeno slabši in domiselno zaostreni, zdaj forma in vsebina sovpadata: tako verbalno in pevsko kot gibalno je Hellsten posmehljiva – predvsem pri slednjem so se bolj zabavali tisti, ki konvencijo plesa poznajo bolje od mene, sam sem s smehom v tem segmentu malce zamujal, priznam – in uničuje vsakršen patos; v tej samoposmehljivosti je tudi popolnoma suverena. Dobil sem občutek, da je ob insajderski in majhnosti dvorane primerni številčno šibki publiki predstava namenjena nekemu, ki bo prepoznal potencial ustvarjalcev, seveda komu od tistih, ki si z madžarščino ali slovenščino ne morejo prav veliko pomagati, da je torej na podoben način kot recimo Pandurjev ugledališčeni *Hazarški besednjak* namenjena producentom v tujini, kamor bojo ustvarjalci, morda tudi producenti te in takšnih predstav, očitno morali, če bodo hoteli še naprej ustvarjati. Medtem pa jim preostane le upanje na manj mačehovski in manj sramoten odnos do neodvisne scene, na večje razumevanje dejstva, da kultura v bazenu z dvema milijonoma repov in štirimi milijoni rogov pač ne more uspevati na štadionih, se reče, potrjevati svoje kvalitete in prebojnosti na trgu – tja jo namreč neženerirano naganjajo tisti, ki se bodo zdaj iz služb na ministrstvu spet zatekli v famozne kleti ter bevskali in anonimno spletno rovarili.